

BROERTJE DOOD

JONAS
BOETS

GEHEIMEN
VAN EEN
DIEF

Er waren weinig dingen die me bang maakten. Mijn top drie bestond uit onverwachte larven bij het legen van de emmer met groente- en fruitafval, een wc die doorspoelt in een leeg huis en de gedachte om door een oogziekte blind te worden. 's Nachts door een verlaten museum wandelen kwam niet eens in de buurt van de top drie, al staarden vanuit alle hoeken geestelijken uit het verleden mij aan, met hun starre blik en hun vreemde lichaamsbouw.

Ik scheen met mijn zaklamp op het zoveelste schilderij dat de kruisiging van Christus afbeeldde. De arme man beleefde zijn dieptepunt keer op keer, je zou denken dat hij er na een tijd wel genoeg van had. Als een politicus een foto van een dronken avond elke keer opnieuw in de roddelblaadjes zag staan, zou hij een proces aanspannen. De zoon van God moest echter lijdzaam toezien hoe zijn portretrecht stelselmatig werd geschonden.

Een deur kraakte. Ik spitste mijn oren. Ik was er zeker van dat het museum verlaten was. De nachtwaker zat bij de ingang en zou niet meteen zijn post verlaten, want ik had zijn deur op slot gedaan. Ik doofde mijn zaklamp en hurkte tussen een vitrinekast en een groot wandtapijt. Alleen mijn eigen ademhaling doorbrak de stilte.

Minutenlang bleef ik zo zitten. Ik hou van de stilte. Daardoor krijgt het kleinste geluid betekenis. Daardoor kan ik dingen horen die anderen missen. Een gevolg van jarenlang alleen in een kleine studio wonen. Soms vraag ik me af hoe het zou zijn als ik was opgegroeid in een liefdevol gezin, als ik de geluiden van

een normaal gezinsleven had leren appreciëren. Dan zou ik me niet hoeven te verzetten telkens als er te veel lawaai is om me heen, dan had ik me niet afgezonderd omdat ik niemand om me heen kon verdragen. Maar er waren geen ouders geweest, geen broers of zussen die me hadden kunnen omarmen.

Ik kwam overeind en vervolgde mijn tocht. Mijn zaklamp flitste over de schilderijen en de beeldhouwwerken. Het is fascinerend hoe de waarde van zulke kunstwerken bepaald wordt. Iets banaals kan miljoenen waard zijn en een prachtig kunstwerk kan door iedereen vergeten worden. Niet dat mijn hart, dat zo van kunst houdt, daardoor bloedt. Mij is het allemaal gelijk, zolang ik maar weet welke kunst de duurste is. Dan kan ik die stelen en verkopen.

Opnieuw bleef ik staan. Deze keer kwam het geluid van achter me. Wordt ik gevolgd? Dat kon niet. Ik was helemaal alleen in een verlaten museum, er waren geen achtergebleven bezoekers die zich nu nog een weg naar buiten moesten banen. Ik liep de gang op en opende de deur naar de kelder. Ik was hier immers niet voor de topcollectie die aan de muren hing. Het is een fout die veel kunstdieven maken. Grote werken trekken de aandacht, daar blijft de politie naar zoeken. Het is een gedoe om ze kwijt te raken en als dat al lukt, krijg je slechts een fractie van de originele waarde. Nee, ik ga liever op zoek naar de plekken waar vergeten kunstwerken bewaard worden. Hoeveel opslagplaatsen liggen niet vol met topstukken die in de vergetelheid zijn geraakt? Ik vind het vreemd dat niemand daar ooit aan denkt. Het beeldje dat ik zocht, zat in een kluis in de kast. Het werd nog altijd goed beveiligd, maar in een kelder heb je de tijd om die beveiliging te omzeilen. Je kunt tijdens het kraken van de code af en toe pauzeren voor een boterhammetje, zonder dat iemand je meteen op de nek zit. Ik grijnsde toen ik naar de kluis

keek. Het ronde slot was spek voor mijn bek, ik zou mijn boterhammetjes thuis kunnen opeten.

Ik legde mijn oor tegen het koude staal en draaide aan het wiel. Het zachte getik drong tot diep in mijn oorschelp. Terwijl anderen daar een koptelefoon en een soort stethoscoop voor nodig hebben, heb ik aan mijn oor genoeg. Ik hoor het wanneer de fijnste radertjes in elkaar klikken, wanneer ze zich aan elkaar hechten om het slot te kunnen openen. Het kostte me zo'n vijf minuten om ze te kraken. Met een brede glimlach opende ik de deur, maar de lach verdween snel van mijn gezicht.

De kluis was leeg.

En ook al was het een enorme teleurstelling en schoten er heel wat vragen door mijn hoofd, de lege kluis was niet de reden dat alle haartjes op mijn bovenarmen overeind gingen staan. Wel de stem die zacht fluisterde.

'Je bent echt goed.'

Ik greep onmiddellijk naar mijn rugzak en haalde een knipmes uit het zijvak. Ik verborg het mes in mijn hand en keek opzij. Niemand te zien. De stem had nochtans uit die richting geklonken. Mijn ademhaling versnelde. Ik was niet bang in een verlaten museum, maar wel in een verlaten museum waar je stemmen hoorde.

'Laat dat mes maar zitten. Dat heb je niet nodig.'

Het was een mannenstem, zwaar en beheerst. Hij was achter me nu. Ik legde mijn mes echter niet weg. Behoedzaam draaide ik me om, ik probeerde mijn ademhaling te controleren. De stilte moest mijn vriend zijn. Elke beweging die de geheimzinnige man maakte, moest ik horen.

Een zaklamp flitste aan. Ik schrok toen een spookachtig gezicht in de lichtbundel verscheen. Het had een special effect uit een B-film kunnen zijn. Een man zat op een lage ijzeren kast en grijsde, terwijl hij met het beeldje speelde waar ik naar op zoek was geweest.

‘Misschien ben je meer op je gemak als we even kennismaken.’

‘Ik vertrouw toch meer op mijn mes dan op een speeddate’, bromde ik.

De man keek me spiedend aan. Hij was groot, het beeldje leek een potlood in zijn handen. Hij boezemde me geen angst in, zijn stijlvolle grijze haar en zijn geschoren kin hadden iets zachts. Al mocht ik niet vergeten dat hij net als ik had ingebroken in een museum en dat hij daarnet een kluis had gekraakt.

‘Ik ben Kim.’

Ik antwoordde niet. Ik wilde mijn naam niet zomaar prijsgeven, ik vermoedde trouwens dat hij die al kende.

‘Ik volg je al een tijdje.’

Ik voelde mijn nek jeuken. Iemand die mij had kunnen volgen zonder dat ik er erg in had? Dat was hoogst verontrustend.

‘En ik ben fan van je werk.’

Moest ik wel blijven luisteren? Was het niet beter om de benen te nemen en de man achter te laten? Ik kon me niet voorstellen dat hij me op zijn leeftijd zou kunnen inhalen. Maar iets in zijn stem intrigeerde me. Ik had nog nooit fans gehad, wel haters. Veel haters.

‘Wil je een handtekening?’ vroeg ik droog. ‘Die had je ook gewoon buiten kunnen vragen.’

Kim grijsde weer. Hij miste een tand bovenaan, een hoektand.

‘Daar hebben we nog tijd voor. Ik wilde vooral vragen of je een opdracht voor mij kunt uitvoeren.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Sorry. Ik werk niet voor anderen. En

daarbij...' Ik knikte naar het beeldje. 'Ik denk niet dat je mijn hulp nodig hebt.'

'Noem je prijs.'

'Ik ben niet te koop.'

'Dan noem ik er een. Het is een klus van een miljoen euro.'

Nu had ik het moeilijker om ernstig te blijven. Een miljoen euro? Voor één klus? Dat wilde zeggen dat ik me voor een heel lange tijd gedeisd zou kunnen houden. Dat ik misschien zelfs niet meer behoefde te werken. Voor zover je mijn bezigheden als werk kon beschouwen.

'Ik werk niet voor anderen.'

'Je bent een goede onderhandelaar', lachte Kim. 'Ik doe er nog een kwart bij. Maar de betaling gebeurt achteraf.'

De sympathieke man in het licht van de zaklamp begon plots op mijn zenuwen te werken. Ik stak het knipmes in mijn zak en bukte me om mijn rugzak te nemen. Ons gepraat kon iemand alarmeren en ik had geen zin om betrappt te worden als ik niet eens iets had gestolen. Maar Kim had daar een ander idee over. 'Ik vreesde al dat je niet zomaar te paaien was. Als je het niet voor het geld doet, dan misschien wel hiervoor?'

Hij stak zijn telefoon naar me uit. Er begon een filmpje te spelen. Een jongen met korte zwarte krullen zat in zijn kamer en speelde een game. Zijn ogen waren gefixeerd op zijn computerscherm, hij was er zich niet van bewust dat hij werd gefilmd. De camera moest ergens in een lamp verborgen zijn. Maar waarom liet Kim mij dit zien? Ik haalde mijn schouders op en wilde weglopen. Hij hield me tegen.

'Je wilt toch niet dat je broertje iets overkomt?'

Het was de eerste keer dat zijn woorden dreigend klonken. De toonhoogte was hetzelfde gebleven, hij had het meegedeeld alsof hij vroeg wat ik morgen wilde eten. De boodschap was wel

duidelijk, maar dat was niet wat mij mijn wenkbrauwen deed fronsen.

Wel het feit dat ik helemaal geen broer had.

Ik moest weglopen. Ik moest de man in de kelder laten zitten en onderweg het alarm doen afgaan. Alles aan hem schreeuwde dat ik hem niet mocht vertrouwen. En toch bleef ik staan.

‘Ik heb geen broer.’

‘Zeker van?’

Hoe meer hij lachte, hoe meer ik een hekel aan hem kreeg. Maar ik bewoog nog altijd niet.

‘Ik heb niet eens familie. Nooit gehad. Best vervelend. Maar het voordeel is dat niemand je ermee kan chanteren.’

‘Tot nu.’

‘Nou, dag dan.’

Eindelijk lukte het me. Ik draaide me om en liep weg van de vreemde situatie. Waarom nam iemand zoveel risico om mij te benaderen? Waarom beloofde iemand me eerst handenvol geld, om me meteen daarna te bedreigen? Het was totaal geschild.

‘Denk je soms nog terug aan dat moment waarop je aan het rennen bent?’ riep hij iets luider nu.

Ik was halverwege de gang en opende de deur naar de trap.

‘Je sleurt een kleine jongen met je mee’, ging hij verder. ‘Maar je moet hem achterlaten. Je bent aan het huilen, je weet niet wat je moet doen. Je bent te klein en te machteloos om een beslissing te nemen.’

Ik verstijfde. Kim riep niet zomaar dingen, hij was heel precies. Te precies.

Hij beschreef mijn droom.

Al sinds ik klein was, was er een nachtmerrie die altijd terugkeerde. De omgeving veranderde door de jaren heen, ik veranderde en werd ouder, maar de gebeurtenissen bleven exact hetzelfde. Ik was bang en op de vlucht. In mijn hand zat het handje van een jongen die mij hoopvol vanuit zijn buggy aankeek. Zijn gezicht veranderde nooit, hij bleef dat kwetsbare jongetje. We liepen en we liepen, door de bossen, door de straten, maar we hadden geen idee waar we heen moesten. Tot we bij een huis kwamen, een witte gevel onder een zwart puntdak. Ook dat veranderde nooit. En dan kwam altijd het moment waarop ik bijna wakker werd. Het moment waarop ik de jongen achterliet. Ik wilde hem bij me houden, maar ik wist dat dat niet kon. Mijn hart scheurde in tweeën terwijl ik me steeds verder van hem verwijderde. Het huis en de jongen leken stil te staan, ik leek te zweven naar andere oorden om dan zwetend wakker te worden. 'Je weet het nog.'

Ik schrok op. Hij was dichterbij gekomen. Hij legde zijn hand op de deur naar de trap en duwde die weer dicht. Alsof hij op die manier ook de mogelijkheid verwierp om zijn aanbod naast me neer te leggen. Mijn gedachten gingen alle kanten uit, maar ik wist dat ik niet meer terug kon. Hij bood me de mogelijkheid om een blinde vlek uit mijn verleden te verhelderen. Om mischien mijn nachtmerrie eens en voor altijd het hoofd te bieden. Alleen wist ik niet hoe. Er was maar één manier om dat te weten te komen.

'Ik doe het.'

ZO METEEN

Hij had zich kwaad naar me omgedraaid. Ik trotseerde zijn blik zonder te knipperen, maar mijn hart bonkte. Ik zag iets in zijn ogen dat me vertelde dat hij geen medelijden zou hebben.

Zin om met dit boek in de klas aan de slag te gaan?
Meld je hier aan voor het lespakket en een extra kortverhaal:

Werkt de QR-code niet, surf dan naar
www.standaarduitgeverij.be/broertje-dood-voor-leerkrachten/

Boets, Jonas
Geheimen van een dief. Broertje dood

© 2025 Salto / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Jonas Boets
www.standaarduitgeverij.be

Omslagontwerp: Maarten Deckers
Coverfoto: Ana, Adobe Stock (bewerkt)
Vormgeving binnenwerk: Smets & Ruppel
Trefwoorden: spanning, misdaad

D/2025/0034/299
ISBN 978 90 02 28661 2
NUR 284

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen van
AI-technologieën of -systemen, noch voor tekst- en datamining

(art. 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).